

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **Z.**, bývajúcej v B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou F., so sídlom v B., v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ J., proti odporkyni **S.**, so sídlom v B., **o 17 739, 92 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 C 203/2011, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. septembra 2014 sp. zn. 6 Co 430/2014, takto

rozhodol :

Dovolanie **odmieta**.

Odporkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 13. marca 2014 č. k. 8 C 203/2011 – 203 návrh (na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci , ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) zamietol a odporkyni nepriznal náhradu trov konania. Zamietol aj návrh na podanie prejudiciálnych otázok (v odôvodnení špecifikovaných) Súdnemu dvoru Európskej únie. Vykonaným dokazovaním mal preukázať, že navrhovateľka už nie je členom družstva – **PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKEJ INVESTÍVIE** , keď 5. januára 2011 požiadala o zrušenie členského podielu a jej členstvo zaniklo 20. januára 2011 (čl. 16 ods. 3 Stanov družstva). Uznesením Okresného súdu Bratislava I bol na majetok družstva ako úpadcu vyhlásený konkurz, do funkcie správcu bol ustanovený M. a veritelia družstva boli vyzvaní na prihlásenie pohľadávok v lehote 45 dní odo dňa vyhlásenia konkurzu. Navrhovateľka si svoju pohľadávku voči družstvu v konkurze prihlásila , ale táto bola správcom konkurznej podstaty v celom rozsahu popretá a podala incidenčnú žalobu , vedenú pod sp. zn. 8 Cbi 19/2011, konanie o ktorej nie je právoplatne skončené. Súd dospel k záveru, že navrhovateľka nepreukázala vznik škody. Vychádzal pritom z ustálenej judikatúry , podľa ktorej nárok na náhradu škody môže byť voči štátu úspešne uplatnený až vtedy, ak nemožno uspokojenie dosiahnuť iným titulom napr. titulom bezdôvodného obohatenia. Navrhovateľka , ako bývalý člen družstva, s ktorým bola

v právnom vzťahu a z ktorého jej v prípade vystúpenia vzniklo právo na vyplatenie vyrovnávacieho podielu, sa musí domáhať zaplata svojej pohľadávky voči družstvu, ktoré je vo vzťahu k nej dlžníkom. Navrhovateľka však toto svoje právo nevyužila a pohľadávku voči družstvu si neuplatnila v konkurze, prečo sa nestala účastníkom konkurzného konania. Teda v čase rozhodovania súdu nepreukázala bezúspešnosť uplatňovania svojich práv voči družstvu, pričom v danom čase nie je možné ustáliť majetok úpadcu – družstva, s ktorým bola navrhovateľka v záväzkovom vzťahu a z ktorého majetku by mohla byť uspokojená jej pohľadávka prípadne i po skončení konkurzného konania. Navrhovateľka nepodala ani žalobu voči členom predstavenstva družstva alebo kontrolnej komisie (§ 251 ods. 2, § 243a ods. 4 a § 244 ods. 8 Obchodného zákonníka). Z uvedených dôvodov nemohol ustáliť, či a najmä v akej výške vznikla navrhovateľke škoda, ktoré okolnosti sú rozhodné aj pre plynutie premlčacej doby na uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu. Ak teda neexistuje škoda v čase rozhodovania súdu o uplatnenom nároku navrhovateľky na jej náhradu, nárok bol uplatnený predčasne. Konštatoval, že rozhodnutie NS ČR sp. zn. 29 Cdo 4968/2009 nemožno na danú vec aplikovať. Napokon aj v prípade preukázania škody, návrhu navrhovateľky by nebolo možné vyhovieť z dôvodu nepreukázania nesprávneho úradného postupu, v ktorom smere sa stotožnil s argumentáciou predloženou odporkyňou. Uviedol, že dohľad NBS nad činnosťou družstva ako vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt bol regulovaný uvedeným zákonom vo vymedzenom a špecifikovanom rozsahu a konkretizoval dôvody, prečo sa nemožno stotožniť s argumentáciou navrhovateľky vo vzťahu k ňou tvrdenému nesprávne úradnému postupu odporkyne. Na základe toho dospel k záveru o nesplnení predpokladov vzniku zodpovednosti odporkyne za škodu uplatňovanú navrhovateľkou podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Návrh na vykonanie špecifikovaného dokazovania navrhovateľkou zamietol z dôvodu jeho nadbytočnosti. Dospel tiež k záveru, že v danej veci mu neprináleží povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku vyvolanú navrhovateľkou Súdnemu dvoru, pretože nejde o súd rozhodujúci v poslednom stupni a nejde ani o posúdenie platnosti ustanovenia práva Únie, ale výlučne o otázku skúmať naplnenie niektorej z výnimiek zbavujúcich súdny orgán povinnosti položiť prejudiciálnu otázku. V ďalšom poukázal na samotné prejudiciálne konanie a predmet tohto konania, keď konkretizované prejudiciálne otázky navrhovateľky z rozobratých dôvodov nemajú bezprostredný súvis s daným konaním v tom zmysle, že by ho determinovala po právnej stránke. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľky rozsudkom z 22. septembra 2014 sp. zn. 6 Co 430/2014 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti (vo veci samej) potvrdil a odporkyňi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup odporkyne pri vykonávaní dohľadu na činnosťou družstva. V tomto smere poukázal na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Uviedol, že nie je sporné, že odporkyňa bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, sporný bol rozsah tohto dohľadu. Treba vziať do úvahy, že od účinnosti novelizovaného § 129 ods. 3 zákona č. 566/ 2001 Z. z. t. j. od 1. júna 2010 boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené v uvedenom rozsahu. Teda od tohto dátumu mohla odporkyňa dohliadať, či družstvo dodržiava schválený prospekt investície. Konkretizované (neexistujúce) povinnosti družstva nemohla odporkyňa kontrolovať, nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi družstva, ako sa mylne domnievala navrhovateľka, ale podľa platnej právnej úpravy mohla kontrolovať len to, či družstvo plní informačné povinnosti. V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať na to, že navrhovateľka si musela byť vedomá toho, že s jej investíciou je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov. Ak si toho vedomá nebola, nemožno to pričítať na ťarchu odporkyne v zmysle zásady, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj vo vzťahu k argumentácii navrhovateľky o jej nevedomosti o rozsahu dohľadu odporkyne nad činnosťou družstva. Teda v konaní nebol preukázaná základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. , ktorým je nesprávny úradný postup štátu, zastúpeného odporkyňou. Citovaný rozsudok navrhovateľka z uvedených dôvodov interpretovala nesprávne a zavádzajúco. Námietku týkajúcu sa procesného pochybenia súdu prvého stupňa z hľadiska vykonaného dokazovania vyhodnotil za nedôvodnú. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 1542 ods. 1 O. s. p.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala dovolanie navrhovateľka. Navrhla, aby ho dovolací súd zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Podľa jej názoru je rozhodnutie odvolacieho súdu (rovnako aj rozhodnutie prvostupňového súdu) vecne nesprávne a konanie je postihnuté inou vadou , ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) , lebo odvolací súd pristúpil k rozhodnutiu o odvolaní svojvoľne, arbitrárne, formalisticky a neprístupným spôsobom pracoval s doterajšou judikatúrou. Rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa nej založené na nesprávnych skutkových

a právnych zisteniach , vykonané dokazovanie je neúplné a nesprávne vyhodnotené. Preto je napadnutý rozsudok aj nepreskúmateľný , čím došlo k vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p. V ďalších dôvodoch rozobrala povinnosti odporkyne z hľadiska právneho posúdenia danej veci a dôvody nesprávneho právneho názoru vo vzťahu k podmienkam vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Odporkyňa navrhla z konkretizovaných dôvodov (uvedených v písomnom vyjadrení k dovolaniu) dovolanie zamietnuť resp. odmietnuť. Mala za to, že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z náležite zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľky nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu , vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa , ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

Dovoláním navrhovateľky nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd

Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľky nie je podľa ustanovenia § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný , o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) . Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. navrhovateľka nenamietala a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov , dovolací súd sa osobitne zameril na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola navrhovateľke odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) .

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O. s. p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že

v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené t. j., že nastali skutočnosti v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Navrhovateľka (okrem iného) namietala nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36

ods. 1 Listina základných práva slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

V prejednávanej veci sa odvolací súd z konkretizovaných dôvodov stotožnil so záverom súdu prvého stupňa , že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup odporkyne pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou družstva. V tomto ohľade poukázal aj na podrobné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa a vysporiadal sa s odvolacími námietkami.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti , z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o nedôvodnosti návrhu . Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O. s. p.) skutkový a právny základ rozhodnutia , a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu , nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Námietka navrhovateľky o nesprávnom prístupe súdov nižších stupňov k dokazovaniu nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľky nie je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnej rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľky spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na

nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania navrhovateľky je zrejmá jej námietka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veda druhá O.s.p., ktoré ustanovuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov, preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Navrhovateľka namietala v podstate najmä nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny

predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie vecí je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f / O. s. p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením vecí súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam navrhovateľky z hľadiska správnosti ich právnych záverov . Aj vo vzťahu k tzv. inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) treba uviesť, že posúdenie jej existencie by prichádzalo do úvahy len v procesne prípustnom dovolaní (čo nie je daný prípad).

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania navrhovateľky nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej odporčkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala . Najvyšší súd jej náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože nepodala návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. , § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. apríla 2015

JUDr. Oľga Trnková , v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková

